

!-?, 02.

Motiv

Mitt bidrag till Publikation (pages) är ett försök att förklara mitt gestaltande. Påverkan av min samtid, tillfälligheter och yttre omständigheter är svårt att förbigå, likaså mitt bagage: medelklass, vit, man, född 1965. Jag känner mig tvungen att utesluta en hel del bildmaterial - stereobilder och stillbilder ur videos m.m. Dessutom väljer jag att inte ta upp och kommentera allt för mycket från senare tids arbeten.

”Antagligen kände jag – utan att vara medveten om det – konstnärens med rädsla sammanblandade skam gentemot en människa som inför ett konstverk kräver normala, alltså sakliga, förklaringar: vad det egentligen är och vad det kan användas till. Om jag svarade att det bara var en lek skulle jag ljugit, åtminstone delvis, för det gällde något mer.”

Ur Det höga slottet av Stanislaw Lem

Barndomsmålning.

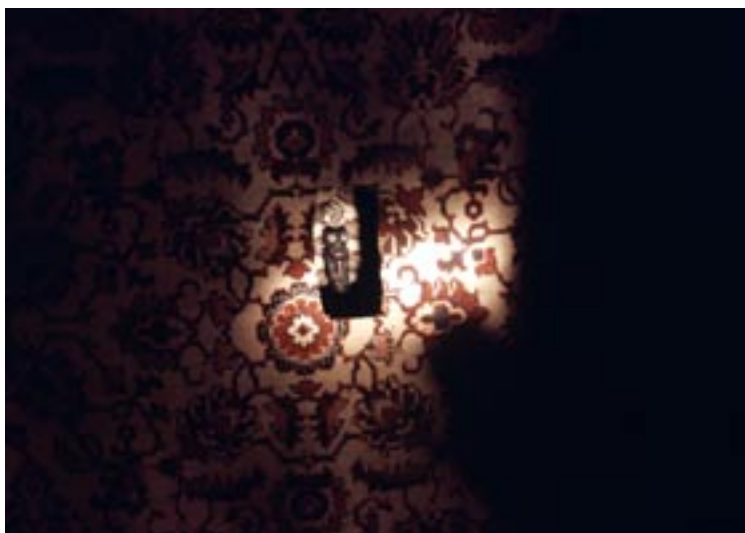
Minnet av målningens essens har bibehållits, till skillnad från andra bilder jag gjorde i min barndom. Jag minns därför att målningen sedan tillkomsten hängt på sin plats ovanför föräldrahemmets toalett, en förträfflig placering för manspersoner.

Vad jag försöker återkalla då jag får ett tillfälle att betrakta målningen är den berättelse jag höll på med; jag vet, men kan ändå inte riktigt se. Målningen transformerades till ett spår av den tillfälliga värld jag besökte ögonblicket efter sista penseldraget. Idag tilldrar sig det mesta i huvudet en lång tid innan jag väljer eller möjligheten uppstår för realiserandet. Att ta det vidare klargör; tillfälligheter och arbetet i sig manar fram de icke etablerade tankarna, för dem vidare, såväl tekniskt som innehållsmässigt.

I början av 70-talet hade jag min första konstupplevelse, jag hejdades jag för ett ögonblick av Salvador Dalis målning L'enigma de Guillaume Tell. Vad som hände var att jag för ett ögonblick försvann in i den värld som var framför mig. Det är denna resa jag söker i ett färdigt verk, och det är tron på den och vägen dit som jag ser som eftersträvansvärt.

Första åren av mina konststudier var underbara, allt kändes självklart och obestridligt. Jag undervisades i att försöka se omvärlden så objektivt som möjligt, ljusets reaktion på kulör, nyans, struktur och form. I stort sett avbildas allt i min omedelbara närhet, det varar i knappt fyra år.

Den omedelbara närheten var kanske inte så pittoresk och just därför idealisk. På konstskolan i Kristianstad målade jag stilleben, självporträtt och utsikten (Kristianstads fängelse). Första året på Forum 1986 bestod min objektiva värld av en korridor avdelad med skärmar och min oäkta matta i ateljén, så det blev mest målningar med skärmar och orientaliska mattor.

Ahhh, 87.

När en gästlärare uppmuntrade eleverna att göra installationer, tände jag på alla cylindrar. En ombyggd cykel stod i en mörk skrubb. Cykeln hade tre dynamor för ljus, ljud och rörelse. När åskådaren började cykla belystes en motordriven, animerad träskulptur, samtidigt som ett spökligt ljud tjöt ur en högtalare.

Frustrationen över att målandet inte nådde längre än det jag tidigare kommit fram till fick mig att ta det då självklara steget mot abstraktionen. Där gick jag vilse men fortsatte med förhoppningen att jag skulle hitta rätt. Under tiden som jag kämpade med dessa abstraktioner kände jag behovet av att sysselsätta mig med något annat. En tillfällighet och en tidigare fascination för 3D-bilder fick mig att börja experimentera med 3D-måleri.

Ateljéstudie, 84.

Flaska, 85.

Ateljé, 86.

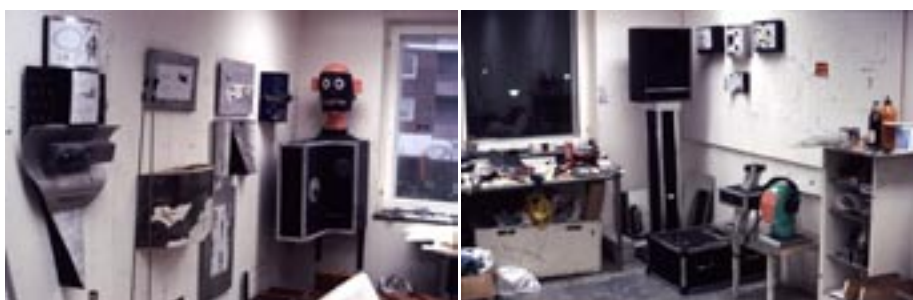
3D-målandet kom efter en tid att ta över. Det som fascinerade mig var inte avbildandet i sig utan dukens tvådimensionella yta som upplöstes och penetrerades av min blick; illusionen av den rumslighet jag saknat i tvådimensionell bild, där istället en vilja krävs för att läsa de etablerade tecken som fastställer det vi kallar rymd/luft. Av en tillfällighet kommer jag över en stereokamera, laborerar en tid med stereofoton men har svårt att närma mig den bildvärld jag söker. Att jag släpper 3D-bildskapandet och håller det på sparlåga handlar i måleriets fall om den långa vägen från idé till färdigt resultat, i fotografiets fall om den omisskännliga dokumentära känslan som mediet är låst vid. Valet mellan dyra komplexa lösningar för en direkt upplevelse eller billiga med högre krav på betraktaren bidrar också till sporadiska experiment.

Segelflyg, 87.

214-S, 87.

Ateljén på Forum, 88.

Bildskapandet kom så småningom att övergå i objekt och makapärer. Eftersom jag upplevde det svårt att öppna "fönstret" till min värld så börjar jag lyfta ut idéerna till vår värld. Frigörelsen från den konst jag lärde mig att uppskatta under tidigare studieår börjar framträda.

Gourmand, 89.

Ahhh, 88.

Installationen från 87 byggs om till en skulptur.

Slide, 89.
Bets och lack på plywood.

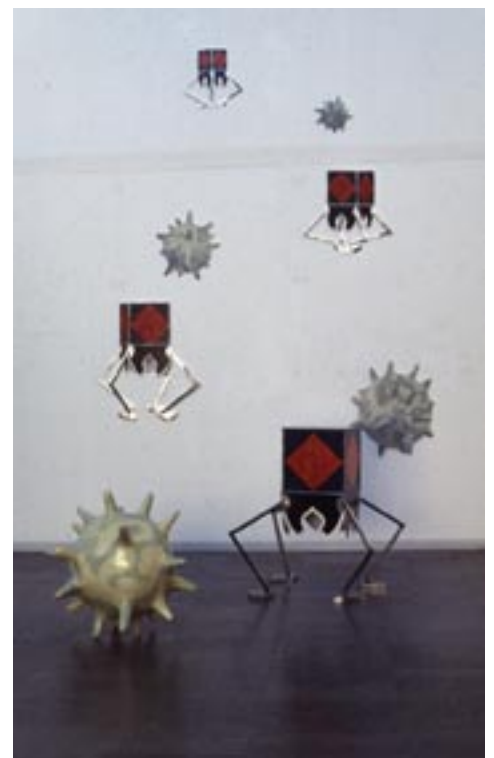

Snapshot, 89.
Mixed media.

Strobofil, 91.
Till en skyltfönsterutställning runt Värnhem i Malmö skyltar jag för det fiktiva pillret Strobofil, konceptet med den enkla vägen, ett universellt lyckopiller. På vernissagen får jag påhälsning av en lokal narkoman som först vill döda mig. När hon förstått att jag inte är den hon tror vill hon i stället köpa.

Efter utbildningen var jag tillbaks i det tvådimensionella målandet. Min förhållning till måleriet är nu på objektnivå och materialvalet förhåller sig till ämnet. Jag försöker närma mig luftsloppet på ett tämligen konventionellt sätt. Illusionen når bara idémässiga distanser, men jag upplevde ändå dessa starkare än bilden som direkt upplevelse. Jag börjar även använda projektion för att uppnå den realism jag eftersträvar. Nu bestämmer jag själv och det är ju ingen som behöver veta att jag "fuskar", tänkte jag med obstinat skam.

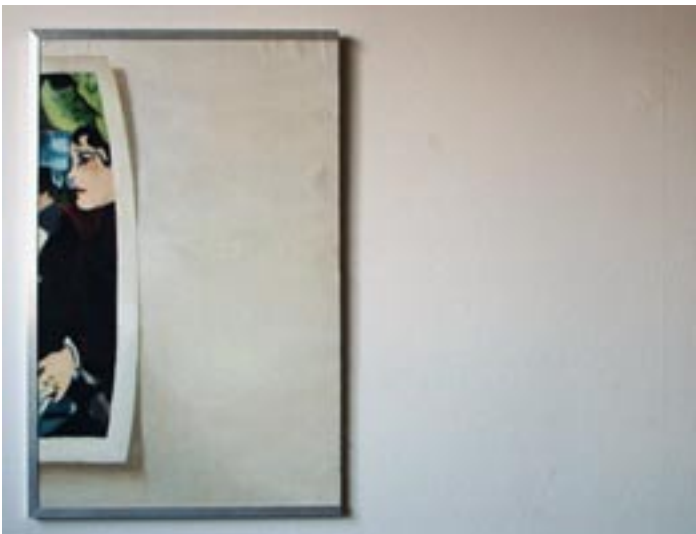

Inkubation, 90.
skulpturer och målningar.

Delay, 91.

Fotografisk förstoring av ljusarmaturens släckta innehåll genomlyst av densamma.

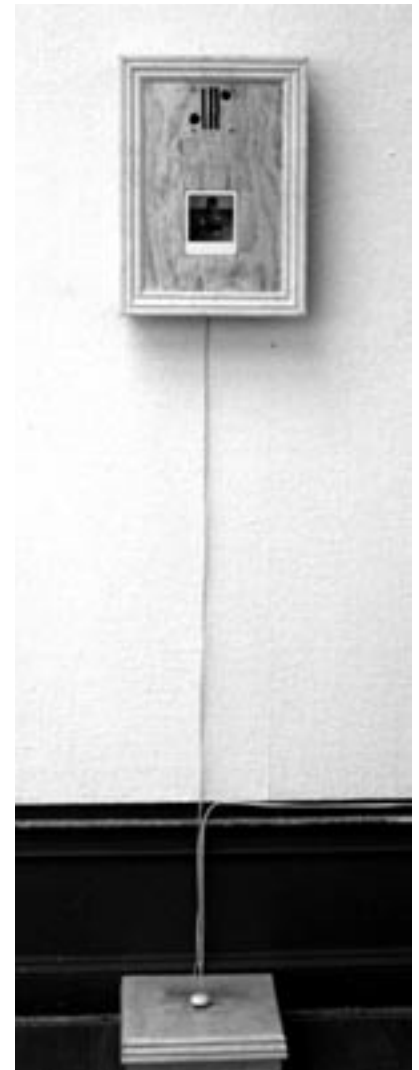
Sjunde generationen, 92.

Bildens titel anspelar på sju generationers förlust. Jag räknade ut den troligaste generationsförlusten i form av fotografisk reproduktion och måleriskt avbildande, från Toulouse Lautrecs målning via Ola Billgrens målning till mitt objekt. Generation ni ser här bör vara nio eller tio steg ifrån Lautrecs målning. Lautrec har egentligen aldrig varit någon personlig favorit, jag tror att det handlar om den dekorativa uppbyggnaden och hans karikerade människor. Ola Billgrens sena 60- och tidiga 70-talsmålningar gillade jag skarpt. Min besvikelse över att se dem live fick mig att inse dilemmat med mitt eget måleri.

Stilleben, 92.

Målningen redovisar resurserna för målningens framställande, färgen som rinner på lackburkarna och ut på pannån kan ses som en hälsning till den fenomenala Magritte.

Titeln har jag tyvärr glömt men det här objektet från 92 spelade upp ljudet av dess tillblivelse.

Kaffe, 92.
Kaffelavering.

Jag försöker mig även på en annan infallsvinkel genom att låna utseendet och tekniken från ikonmåleriet. Ett måleri med strikta regler. Bilderna byggs upp med klara färger, bladguld eller silver adderas. Slutliga steget för en högkvalitativ rysk ikon är att åka ut på en sjö för att lägga en dammfri fernissa. Jag kompromissar med båtlack i min allt annat än dammfria ateljé.

Det är allmänt känt att klara färger, guld och silver har haft en transcendent effekt. I takt med kemisk färgframställning, stadens bjärta ljus osv har denna inverkan reducerats. Ikonens uppgift är i första hand katalyserande, upplevelsen alstras i mottagarens medvetande genom vetskapen av dess närvaro och andemening. I takt med tidens tand växer enskilda ikoner in sig i denna roll och får en funktion, en överjordisk tro på sig som helande. Ikonen övergår från bild till funktionellt objekt.

Modernistisk bild är däremot av en mer tidsbunden art och betraktas initialt av de ofrälsta objektivt med viss skepsis.

Den växer istället till sig i ett konsthistoriskt perspektiv och behandlas med tiden som värdeobjekt. Det är först som reproduktion som bilderna återfår något av sin forna fräschör. Modernismen känns relevant att ta upp i sammanhanget då det trots allt är den jag är fostrad i. Konsten ser jag på konsthallar, gallerier och museer - modernismens kyrkor, frikyrkor och katedraler halleluja!

I David Hockneys forskning av projektionens användande genom historien, kan man se att den går längre tillbaks och att användandet av projektionen är mer utbredd än vad man tidigare velat tro. Att detta hjälpmedel för att skapa bättre bländverk har varit så tabubelagt i den moderna tiden kan ha att göra med föreställningen om det virtuosa geniet, och senare den direkta konsekvensen av projektionens användande. I och med kemins möjlighet att fixera projektionen i form av fotografi fick bildkonstnärerna hård konkurrens och sökte sig med tiden bort från denna modernitets förmåga att avbilda verkligheten.

En ny väg letar sig fram. Till en början är framstegen stora vad beträffar medvetet mänskligt seende, att måla med båda ögonen öppna, och ljusets rikoschettering i rummet. Efter hand får det personliga maneret hög prioritet. Konstnären blir ett varumärke och konsten blir dennes signatur. Den forskning som verkar kvarstå är den om konsten, blicken vänds ut och in.

Virgin, 91.

Grottan, 92.

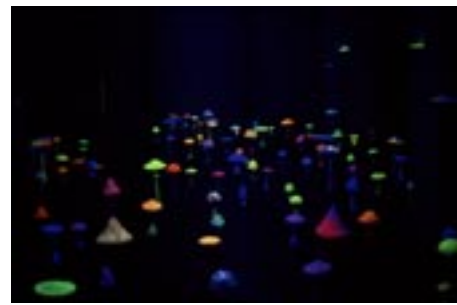

Tomb, 93.

What you see is what you get, 03.

1992 gör jag en omfattande installation på KM2 (ett annex till Malmö Konstmuseum där det visades installationer). Installationen var delvis influerad av A. Huxleys bok *The doors of perception & heaven and hell*. Installationen var uppbyggd i ett stort rum med omgivande smårum. Det stora rummet var tänkt som en eskapistisk upplevelse, med hjälp av färg och ljus där mörkret ramar in det centrala och på samma gång utestänger vardagen. I de mindre rummen fanns exempel på misslyckade försök till flykt, som skapande, droger och sex. Dessa "vardagsrum" betraktade man genom dörrkikare.

"That humanity at large will ever be able to dispense with Artificial paradises seems very unlikely. Most men and women lead lives at worst so painful, at best so monotonous, poor and limited that the urge to escape, the longing to transcend themselves if only for a few moments, is and has always been one of the principal appetites of the soul. Art and religion, carnivals and saturnalia, dancing and listening to oratory—all these have served, in H.G Wells's Phrase, as Doors in the wall"

Aldous Huxley

Manna, 93.

I efterdyningarna av en utställning på Ica Malmborgs i Caroli city fick jag uppdraget att göra en målning till varuhuset.

Hangover gjorde jag till en konstnärssinitierad och temafri utställning i centrala Malmö. På bottenvåningen stod en ljudisolerad box med en uppochnervänd plåthink. Mekaniskt drivna trumpinnar slog en takt på hinkens botten, och via en inbyggd förstärkare med mikrofon fördes det elektrifierade ljudet vidare till en högtalarförsedd hink på våningen ovan. Hinken på ovanvåningen var upphängd så att man kunde stoppa in huvudet i den. Även detta verk handlar om generationsförlust, antingen i försöket att kommunicera/översätta i detta fall ett tillstånd, eller i ljudets omvandling till elektrisk signalavbildning och översättning till vibrationer i högtalarens membran.

Hangover, 95.

Det är nu snart två decennier sedan jag för första gången provade på att rita digitalt. Jag förstod inte då vad datorn senare kommer att åstadkomma för bilden. Självt var jag länge tveksam, till slut var jag dock tvungen att lära mig ett antal program. I början var det svårt och jag kände mig tafatt, efter någon månad var jag övertygad. Det stora problemet då (mindre än tio år sedan), var att på ett vettigt sätt omvandla det digitala till något analogt. För egen del blev det videofilm. Idag ser allt mycket bättre ut och jag väntar entusiastiskt på den tekniska utvecklingen.

Hangover, 95.

Kill your darlings 98. 12 målningar görs framför en videokamera; bilder digitaliseras i intervaller och klipps därefter ihop till en film. Målningarna visades tillsammans med filmen.

Kill Your Darlings, 98.

För mig handlar det i hög grad om att hitta en teknik för en övertygande transport, en visuell metod för att exponera den ensamaste av alla världar. Plötsligt når man någon.

Mirror 02. Bilden är sedd i tredje person, dvs. ur betraktarens synvinkel, till skillnad från traditionella självporträtt där betraktaren indirekt får representera den avbildade. De till synes oavslutade ytorna fullkomligt skriker 1900-tals konst. Målningens framställande filmades och ingår i filmen Via Negativa. Målningen presenterades som en reproduktion (utskrift).

Mirror, 02.

Painted Lady, O4.

Digitalt framställd bild monterad i ram, bilden går att ladda ner gratis från min hemsida www.produkter.nu där även instruktioner för utskrift, montering och ljussättning finns för optimal illusion.